

РЕШЕНИЕ

№ 563

гр. София, 03.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 17.12.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **10362** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО) вр. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба от Й. К. М., чрез процесуален представител адв. Н. К. от САК, със съдебен адрес [населено място], [улица], № 1, ет. 1, кантора 2, против Решение № Ц1040-21-240 от 01.10.2020 г. на Директора на ТП на НОИ С.-град, с което е отхвърлена жалбата му с вх. № Ц1012-21-719/08.09.2020 г. и е потвърдено Разпореждане № 214-00-16256-3 от 29.07.2020 г. на ръководителя на осигуряването за безработица в ТП на НОИ С. – град.
Жалбоподателят счита оспореното решение за незаконосъобразно и неправилно, поради което моли за неговата отмяна. В жалбата се излагат доводи за фактическа невъзможност за подаване заявлението за отпускане на парично обезщетение за безработица в срок, като според жалбоподателя са налице уважителни причини за пропускането му. Претендира се присъждане на разноски.
В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и с упълномощен процесуален представител, като поддържа жалбата и изложените в нея съображения.
Ответникът – Директор на ТП на НОИ С.-град, чрез процесуален представител юрк. В. оспорва жалбата, като счита същата за неоснователна и необоснована. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.
Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка: На 03.06.2020 г. Й. К. М. е подал чрез директора на Дирекция „Бюро по труда“ В. до

Директора на ТП на НОИ С.-град Заявление вх. № 101-02-1030/2020 за отпускане на парично обезщетение за безработица по чл. 54а КСО /л.29 от делото/. Към заявлението е била приложена Заповед № 494/28.02.2020 г. за прекратяване на трудовото му правоотношение с „Б. БЪЛГАРИЯ“, считано от 02.03.2020 г., на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ.

На 30.06.2020 г. жалбоподателят е подал и Декларация с която е представил документи за придобития трудов, служебен и осигурителен стаж /л. 23 от делото/.

Поради навършена възраст на 13.06.2020 г. за придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст по реда на чл. 68 КСО, на основание чл. 54г, ал. 4 КСО с Разпореждане № 214-00-16256-1 от 10.07.2020 г. е спряно производството по отпускане на ПОБ до извършване на проверка за придобиване право на пенсия, поради навършена възраст и представени от заявителя документи, удостоверяващи стаж. С писмо изх. № Ц1019-21-15376#1/09.07.2020 г. е изискано от Дирекция “Пенсии“ при ТП на НОИ С.-град, да бъде извършена преценка за правото на пенсия на Й. М..

С Писмо вх. № Ц1019-21-15376#2/24.07.2020 г. е получена бележка, в която е посочено, че жалбоподателят не е придобил право на пенсия за ОСВ към 09.07.2020 г. С Разпореждане № 214-00-16256-2 от 29.07.2020 г. е възобновено производството по отпускане на парично обезщетение за безработица.

С Разпореждане № 214-00-16256-3 от 29.07.2020 г. /л. 16/ е опуснато парично обезщетение за безработица, считано от 30.06.2020 г. до 01.10.2020 г. в размер на 9 лв. дневно. Същото е оспорено с жалба вх. № Ц1012-21-719/08.09.2020 г., тъй като жалбоподателят счита, че обезщетението следва да му бъде изплатено и за месеците 03, 04, 05 и 06 на 2020 г.

С Решение № Ц1040-21-240 от 01.10.2020 г. на директорът на ТП на НОИ С.-град се е произнесъл по така подадената жалба, като е приел същата за неоснователна. Прието е, че не са представени доказателства за наличие на уважителна причина за закъснението за подаване на заявление за отпускане на ПОБ, поради което обезщетението е определено да се изплаща от датата на заявлението, за периода по чл. 54б, ал. 3 КСО, намален със закъснението от 03.06.2020 г.

Решението е връчено на 07.10.2020 г. лично на жалбоподателя, видно от известието за доставяне, препис от което е приложен на л. 13 от делото.

При така установената фактическа обстановка, Съдът намира жалбата на Й. К. М., срещу Решение № Ц1040-21-240 от 01.10.2020 г. на Директора на ТП на НОИ С.-град за основателна, поради следното:

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК Съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК.

Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „б“ КСО разпорежданията за отказ или неправилно определяне, изменение и прекратяване на обезщетенията за безработица се обжалват пред ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ. Съгласно чл. 117, ал. 3 КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. Оспореното решение и потвърденото с него разпореждане са издадени в изискуемата от закона писмена форма, като са изложени фактическите и правни основания за издаването им. Не са допуснати нарушения в производството по издаването им и

съдът не открива основания за нищожност на актовете, предмет на съдебен контрол. С оглед приложените по делото Заповеди № 1712 от 17.08.2015 г. на управителя на НОИ /л.49/ и № Ц1015-21-45/13.07.2020 г. на Директора на ТП на НОИ С.-град /л. 850/, съдът намира, че оспореното решение и потвърденото с него Разпореждане са издадени от материално компетентни органи в кръга на правомощията им.

Съгласно чл. 54а, ал. 1 КСО право на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването и които имат регистрация като безработни в Агенцията по заетостта; не са придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в Република България или пенсия за старост в друга държава или не получават пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а или професионална пенсия по чл. 168; и не упражняват трудова дейност, за която подлежат на задължително осигуряване по този кодекс или по законодателството на друга държава, с изключение на лицата по чл. 114а, ал. 1 от Кодекса на труда.

Съобразно чл. 54а, ал. 3 паричното обезщетение за безработица се отпуска въз основа на заявление до териториалното поделение на Националния осигурителен институт подадено по електронен път с квалифициран електронен подпис или с персонален идентификационен код в Националния осигурителен институт, или на хартиен носител в съответната дирекция "Бюро по труда". Според ал. 4 на същата разпоредба паричното обезщетение за безработица се изплаща от датата на последното прекратяване на осигуряването, ако: 1. заявлението по ал. 3 е подадено в тримесечен срок от тази дата; 2. лицето се е регистрирало като безработно в Агенцията по заетостта в срок 7 работни дни от тази дата. От цитираната разпоредба е видно, че за да започне изплащането на обезщетението от датата на последното прекратяване на осигуряването трябва да са налице кумулативно предпоставките по т.1 и т. 2, а именно заявлението да е по дадено в тримесечен срок от датата на прекратяване на осигуряването, както и лицето да се е регистрирало в Агенцията по заетостта в срок от 7 работни дни.

Между страните не е спорно, че жалбоподателят е придобил право на парично обезщетение за безработица, тъй като видно от справка в РОЛ същият е осигуряван повече от изискваните се 12 от последните 18 месеца.

Спорът в случая е по отношение приложението на нормата на чл. 54а ал. 5 КСО, съгласно която ако заявлението по ал. 3 е подадено по неуважителни причини след изтичането на срока по ал. 4, т. 1, паричното обезщетение се изплаща от датата на заявлението за определения по чл. 54в или чл. 54б, ал. 3 или ал. 4 период, намален със закъснението.

В конкретния случай тримесечния срок по чл. 54а, ал. 4 КСО е започнал да тече от деня, следващ датата на връчване на заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение (04.03.2020 г., л. 31), а именно 05.03.2020 г. и е изтекъл на 05.06.2020 г. Погрешно в решението на директора на ТП на НОИ е прието, че срокът е изтекъл на 03.06.2020 г. За да изтече срокът на тази дата следва да се има предвид, че същият трябва да е започнал да тече на 03.03.2020 г. – неприсъствен ден. Напротив, видно от Заповедта за прекратяване на трудовото му правоотношение, заповедта е връчена на 04.03.2020 г., а срокът е започнал да тече от 05.06.2020 г.

Приложеното по делото Заявление за отпускане на обезщетението за безработица е подадено на 03.06.2020 г. /л.29-30 е приложен заверен от НОИ препис/ и е прието в

деловодството на НОИ, като е входено с входящ № 101-02-1030/2020. В заявлението жалбоподателят е заявил, че желае да получава документите, издавани от НОИ във връзка с исканото обезщетение чрез лицензиран пощенски оператор с обратна разписка. По делото не са приложени преписи и копия на обратни разписки от изпращани и получени документи. Съдът служебно констатира, че приетото от ТП на НОИ Заявление не отговаря на Приложение № 1 към чл. 1, ал. 1 Наредбата за отпускане и изплащане на паричните обезщетения за безработица. Въпреки това, административният орган е приел, че е валидно сезиран от тази дата.

На 30.06.2020 г. жалбоподателят е подал и декларацията с приложени документи, удостоверяващи осигурителния стаж. Декларацията също не съответства на Приложение № 1 към чл. 1, ал. 1 от Наредбата за отпускане и изплащане на паричните обезщетения за безработица.

И в двата случая на подаване на остарели образци от заявлението и декларацията административният орган не е указал на жалбоподателя да подаде коректни такива, а е приел, че е валидно сезиран и е продължил следващите се процесуални действия – извършил е проверка за установяване придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст.

Съгласно чл. 1, ал. 6 от НОИПОБ при прието заявление декларация с нередовни или липсващи документи териториалното поделение на НОИ уведомява лицето в 7-дневен срок от приемането на заявлението декларация, като му дава необходимите указания за отстраняване на нередностите. Уведомяването се извършва лично срещу подпис, чрез лицензиран пощенски оператор с обратна разписка на посочен точен адрес или по електронен път по реда на Закона за електронното управление (ЗЕУ). Уведомяването може да се извърши и по телефона, което се удостоверява с подпис на извършилото го длъжностно лице. В конкретния случай в административната преписка липсват данни, че такива указания са давани, което от своя страна говори, че още веднъж органа е приел, че е валидно сезиран и са представени необходимите документи за произнасяне по заявлението. Следва да се отбележи, че не са представени и доказателства, че жалбоподателят е уведомяван по реда на чл. 110, ал. 4 КСО, към който ред препраща нормата на ал. 7 от Наредбата.

Предвид изложеното, съдът прави извод, че административният орган е бил валидно сезиран с искане за отпускане на обезщетение за безработица по чл. 54а КСО на 03.06.2020 г., т.е. преди изтичане на тримесечния срок. Това е така, защото първо органът не е указал на жалбоподателя да подаде правилните образци на Заявлението-декларация, и второ защото макар и сезиран със стар образец на заявлението, органът, видно от предприетите от него действия, очевидно е бил наясно и е разбрал претенцията на жалбоподателя и в какво се състои искането му, като е продължил административното производство, извършвайки действия по него, изразяващи се в последваща проверка за наличие право на пенсия за ОСВ. При това положение, заявлението се явява подадено в срок, поради което неправилно е приложена нормата на чл. 54а, ал. 1, т. 1 КСО, респ. чл. 3, ал. 1 НПОПОБ.

Предвид изложеното съдът намира, че оспореното решение и потвърденото с него разпореждане са незаконосъобразни и подлежат на отмяна.

С жалбата е направено искане за присъждане на разноски за оказана безплатна правна помощ на основание чл. 38, ал.1, т.2 ЗА, което е отразено в предоставения договор за оказване на правна помощ /л.6/.

Предвид изложеното, съдът приема, че разноски в полза на процесуалния

представител на жалбоподателя се дължат, тъй като същите са направени във връзка с подаването на жалбата срещу подлежащ на обжалване пред съд административен акт, представени са доказателства за договаряне на безплатната правна помощ, а минималният размер на възнаграждението, което се дължи за оказване на безплатна правна помощ е в размер на 300,00 лв., съгласно чл. 8, ал.2, т. 2 от Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения. Разноските се дължат на процесуалния представител, тъй като е оказал безплатна правна помощ на жалбоподателя, а съответно жалбоподателят не е заплащал възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, Съдът

Р Е Ш И

ОТМЕНЯ Решение № Ц1040-21-240 от 01.10.2020 г. на Директора на ТП на НОИ С.-град, с което е отхвърлена жалба вх. № Ц1012-21-719/08.09.2020 г на Й. К. М., със съдебен адрес [населено място], [улица], № 1, ет. 1, кантора 2 и е потвърдено Разпореждане № 214-00-16256-3 от 29.07.2020 г. на ръководителя на осигуряването за безработица в ТП на НОИ С. – град.

ОСЪЖДА Националния осигурителен институт да заплати по сметка на адв. Н. К. то САК, с личен номер [ЕГН], сума в размер на 300 лв. за оказана безплатна правна помощ по чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗА.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: